

Biblioteka
BESKRAJNI SVET FANTASTIKE

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Christopher Paolini
“INHERITANCE”

Copyright © 2011 by Christopher Paolini
Copyright © 2012 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

Autor ilustracije na naslovnoj strani: Dragan Bibin

ISBN 978-86-7702-231-0

This translation published by arrangement with Random House
Children's Books, a division of Random House, Inc.

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, preštamovati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2012.

Kristofer Paolini

NASLEĐE

ili

KRIPTA DUŠA

ČETVRTA KNJIGA CIKLUSA NASLEĐE

Preveo

Miroslav Bašić Palković

**Čarobna
knjiga**

*Kao i uvek, ovo je knjiga za moju porodicu,
ali i za one koji snivaju snove:
za umetnike, muzičare i pripovedače
što mi omogućíše ovo putešestvije.*

SADRŽAJ

Na početku: povest „Eragona“, „Prvorođenog“ i „Brisingra“	11
Nasleđe	17
U najezdi	19
U ruševinama	28
Senke na horizontu	32
Mačji kralj	37
U zatišju	42
Sećanje na mrtve	45
Šta čini čoveka?	49
Cena moći	56
Odvažno u susret zori	64
Uspavanka	71
Za umorne počinka nema	78
Igra mačeva	83
Ni časti, ni slave, već plikova samo na mestima nezgodnim	90
Lunožderka	95
Glasine i pisanija	103
Arouz	108
Dras Leona	119
Koska je bačena	124
Prijatelju, neprijatelju moj	133
Brašno od plamena sazdan	140
Pepeo i prah	151
Međuvlašće	165
Thardsvergûndnzmal	171
Učenje spoznajom	180
Otvori mi dušu	195
Otkriće	202
Odluke	207
Pod brdom i stenjem	214
Hrana za boga	226
Bezbožnici u bekstvu	234
Kad se zvona oglase	245
Crnotrna pećina	247
Malj i kaciga	253
I zidine se obrušiše...	255
Pokraj obala jezera leone	263
Obećanje jahačevo	271
Skup kraljeva	280
Lavirint bez kraja	289
U delovima maglovitim i nejasnim	295

Pitanja bez odgovora	302
Odlazak	310
Mučna neizvesnost	314
Dvorana blagozborive	323
Na krilima zmaja	330
Zvuk glasa njegovog, dodir ruke njegove	341
Sitne neposlušnosti	350
Kruna od leda i snega	358
Larve rovčice	369
Međ ruševinama	379
Snagl í za dvoje	386
Stena kutian	394
Čitav je svet samo san	397
Pitanje karaktera	404
Kripta duša	415
Praznina, deo prvi	419
Praznina, deo drugi	422
Povratak	431
Pečalni grad	432
Ratno veće	439
Pitanje dužnosti	450
Vatra u noći	455
Preko zida, pa u grotlo	462
Kad otpočne oluja	471
Onaj što ne ubija...	477
U središtu sukoba	485
Ime nad imenima	492
Mišićima protiv metala	505
Dar spoznaje	525
U samrtnom ropcu	540
U moru kopriva	544
Prestolonaslednik carstva	555
Natpis na grobu	566
Figure na tabli	573
Firnen	586
Savestan čovek	598
Krvava cena	605
Obećanja nova, obećanja stara	616
Rastanak	626
Kraj	631
O poreklu imena	632
Jezik patuljaka	634
Nomadski jezik	635
Urgalski jezik	635
Zahvalnica	636

Na početku: povest „Eragona“, „Prvorodenog“ i „Brisingra“

Na početku su postojali zmajevi: gordi, opasni i samosvojni. Krljušti im poput dragulja behu, i svi što su u njih gledali od straha su drhtali, jer im lepota beše golema i strahotna.

Zmajevi su živeli sami u zemlji Alageziji nebrojeno vekova.

Onda je bog Helzvog načinio smele i snažne patuljke od kamena iz pustinje Hadarak.

Ta se dva naroda upustiše u vojevanja mnogobrojna.

Onda vilenjaci doploviše do Alagezije preko mora srebrnoga. I oni sa zmajevima zaratiše. No vilenjaci behu jači od patuljaka, pa bi zmajeve potamanili, isto kao što bi zmajevi vilenjake potamanili.

Stoga je uspostavljeno primirje i zapečaćen sporazum između zmajeva i vilenjaka. Tim saglasjem stvoreni behu Jahači zmajeva koji čuvahu mir po vasceloj Alageziji hiljadama godina.

Onda i ljudi doploviše do Alagezije. A za njima i Urgali rogati. I Ra'zaci što po tami love i ljudskim se mesom goste.

Zatim mlad Jahač zmajeva Galbatoriks podiže bunu protiv naroda sopstvenoga. Taj je crnog zmaja Šruikana zatočio, da bi potom i trinaest drugih Jahača ubedio da s njim pođu. Njih trinaesticu Krivokletnicima nazvaše.

Galbatoriks i Krivokletnici zbačiše Jahače, spališe im grad na ostrvu Vroengardu, te pobiše sve zmajeve što njihovi ne bejahu, sačuvavši samo tri jajeta: jedno crveno, jedno plavo i jedno zeleno. A od svakoga zmaja od kojeg su mogli izvadiše srce svih srca, Eldunari, koje moć zmajevu i razum zmajev čuva.

I tako je Galbatoriks dve stotine i osamdeset leta nadmoćno vladao među ljudima. Krivokletnici pomreše, ali ne i on, pošto u njemu sada beše snaga svih zmajeva, te se niko nije mogao ni nadati svrgnuću njegovom.

U osamdeset trećoj godini Galbatoriksove vladavine, neki čovek mu iz dvorca ukrade plavo zmajevo jaje. To je jaje predato na brigu i čuvanje onima što su se i dalje protiv Galbatoriksa borili, onima što behu znani kao Vordeni.

Vilenjakinja Arja je nosila jaje svuda po vilajetu vordenskom i vilenjačkom u potrazi za čovekom ili vilenjakom pred kojim bi se jaje izglo. U tome im prođe dvadeset pet godina.

Kada je Arja jednom do vilenjačkog grada Osilona otputovala, nju i njenu stražu napade skupina Urgala. Među Urgalima beše i Senka Durza: vrač zaposednut duhovima koje je sam sazvaio da mu služe. Nakon smrti Krivokletnika, on je postao najstrašniji sluga Galbatoriksov. Urgali pobiše Arjinu stražu, ali pre no što su je oni i Senka zatočili, Arji pođe za rukom da pošalje jaje pomoću čarolija onome za kojeg se nadala da bi ga zaštititi mogao.

No njene čarolije pođoše naopako.

I tako se zbilo da Eragon, siročče od svega petnaest leta, pronade jaje u gori zvanj Kičma. On jaje odnese na imanje na kojem je živeo sa ujakom svojim Garouom i bratom jedinim Roranom. Jaje se pred Eragonom izleglo, te je on sam zmaja odgajio, nadenuvši mu ime Safira.

Galbatoriks potom posla dva Ra'zaka da pronađu i vrata jaje, te oni posekoše Garoua i Eragonov dom spališe. Galbatoriks je pre toga porobio Ra'zake, te ih samo šačica među živima osta.

Eragon i Safira krenuše da se osvete Ra'zacima. S njima pođe i pripovedač Brom, koji nekada i sam bejaše Jahačem zmajeva, pre kraha njihovoga. Upravo je Bromu vilenjakinja Arja onda kanila plavo jaje poslati.

Brom je Eragona dobrano podučio mačevanju, čarolijama i časti i poštenju. Eragonu je dao i Zarok, što nekada beše mač Morzana, prvog i najmoćnijeg od Krivokletnikâ. No pri narednom susretu, Ra'zaci ubiše Broma, a Eragon i Safira za dlaku im utekoše zahvaljujući mladom Murtagu, sinu Morzanovom.

Tokom njihovog putovanja, Senka Durza je uspeo da zatoči Eragona u gradu Džilidu. Eragonu pođe za rukom da se oslobodi, i da pritom oslobodi i Arju iz njene tamnice. Arja beše zatrovana i strašno ranjena, te je Eragon, Safira i Murtag odvedoše Vordenima, koji su živeli među patuljcima u Beor planinama.

Arju tamo isceliše, a Eragon dade svoj blagoslov kmekavoj bebi po imenu Elva, blagoslovivši je da bude zaštićena od svih nevolja. No Eragon se tom prilikom loše izrazio, te je nehotice prokle, a njegova je kletva pretvorila u štit drugima protiv nevolja.

Nedugo potom, Galbatoriks posla golemu vojsku Urgala da napadne patuljke i Vordene. U boju koji je usledio, Eragon ubi Senku Durzu. Međutim, Durza je pritom ostavio Eragonu gorku ranu na leđima, koja je Eragona u strahovite bolove bacila i pored čini vordenskih iscelitelja.

U svem tom bolu, Eragon začu neki glas. A glas mu reče: „Dođi mi, Eragone. Dođi mi, jer ja odgovore imam na sva pitanja tvoja.“

Tri dana kasnije, vođa Vordena Ažihad upade u zasedu, te ga ubiše Urgali pod vođstvom dvaju vračeva blizanaca koji Vordene izdadoše Galbatoriksu. Blizanci i Murtaga oteše, te ga Galbatoriksu krišom odvedoše.

Međutim, Eragonu i svim Vordenima činilo se da je Murtag poginuo, te Eragona spopade golema tuga.

Ažihadova kći Nasuada potom posta predvodnica Vordena.

Iz Trondžhima, prestonice patuljaka, Eragon, Safira i Arja otputovaše ka severnim šumama Du Veldenvorden, u kojima su živeli vilenjaci. S njima pođe i patuljak Oriks, nećak Hrotgara, kralja patuljaka.

U Du Veldenvorden, Eragon i Safira se sastaje sa Oromisom i Glejdr, poslednjim nezatočenim Jahačem i njegovim zmajem, koji su se skrivali čitavo stoleće, čekajući da predaju svoje znanje narednom pokolenju Jahača zmajeva. Eragon i Safira takođe sreću kraljicu Islanzadi, vilenjačku vladarku i majku Arjinu.

Dok su Oromis i Glejdr obučavali Eragona i Safiru, Galbatoriks posla Ra'zake i skupinu vojnika do Eragonovog rodnog sela Karvahola da zarobe njegovog brata od ujaka Rorana. Međutim, Roran se na vreme sakri, te ga oni ne bi ni pronašli da ne beše zlehudog kasapina Slouna koji ubi jednog od stražara kako bi u selo pustio Ra'zake da uhvate Rorana naprečac.

Roranu pođe za rukom da se oslobodi, no Ra'zaci od njega oteše Katrinu, njegovu voljenu, koja beše Slounova kći. Roran je zatim uspeo da nagovori seljane da pođu s njim, te svi krenuše na put kroz goru Kičmu, pa niz obale Alagezije, i onda južno ka zemlji Surdi, koja je još bila nezavisna od Galbatoriksove vlasti.

Eragonu je i dalje mnogo muke zadavala rana na leđima. Međutim, tokom Proslave zakletve u krvi, vilenjačke svetkovine kojom oni slave saglasje između Jahača i zmajeva, ranu mu isceli utvarni zmaj kojeg vilenjaci sazvaše pri završetku svetkovine. Utvara, pored toga, Eragonu dade i snagu i brzinu ravnu samim vilenjacima.

Eragon i Safira potom odleteše u Surdu, kuda je Nasuada povelala svoje Vordene kako bi pokrenula napad na Galbatoriksovo Carstvo. Urgali tamo stadoše na stranu Vordena, tvrdeći da im je Galbatoriks umove zamaglio i da mu se žele osvetiti. Među Vordenima, Eragon ponovo sreće devojčicu Elvu, koja je zbog njegovih čini izrasla neprirodnom brzinom. Od kmekavog odojčeta postala je devojčica od tri ili četiri leta i nosila je u očima zastrašujući pogled, jer beše svesna boli svih ljudi oko sebe.

I tako se, nedaleko od surdskih granica, u tmuni Ognjene ravnice, Eragon, Safira i Vordeni upustiše u krvav boj s Galbatoriksovom vojskom.

Na vrhuncu bitke, Roran i njegovi seljani pridružiše se Vordenima s patuljcima, koji se za njima spustiše s Beor planina.

No tad se sa istoka pojavi prilika u blistavom oklopu odevena, jašući na svetlucavom crvenom zmaju, koja potom, služeći se činima, ubi kralja Hrotgara.

Eragon i Safira se uhvatiše ukoštac s Jahačem i njegovim crvenim zmajem. Tu otkriše da je Jahač zapravo Murtag, koji sada neraskidivim

zakletvama beše vezan za Galbatoriksa. A zmaj se zvaše Trn, drugi od tri izlegla jajeta.

Murtag porazi Eragona i Safiru snagom Eldunarija koju mu Galbatoriks dade. Međutim, Murtag je ipak dopustio Eragonu i Safiri da pobjegnu pošto je i dalje gajio prijateljstvo prema Eragonu, ali i zato što su, kako reče Eragonu, bili braća, sinovi Morzanove voljene ljube Selene.

Murtag potom od Eragona uze Zarok, mač njihovog oca, te se on i Trn povukoše sa Ognjene ravnice sa ostatkom Galbatorikovih snaga.

Pri okončanju boja, Eragon, Safira i Roran odleteše ka Helgrindu, crnoj kamenoj kuli koja je Ra'zacima služila kao skrovište. Tamo ubiše jednog Ra'zaka i njegove pogane roditelje Letrblake, te iz Helgrinda oslobodiše Katrinu. Eragon u jednoj ćeliji pronade i Katrininog oca, slepog i napola mrtvog.

Eragon je nameravao da ubije Slouna zbog njegove izdaje, ali ipak je odbacio tu pomisao. Bacio je Slouna u dubok san, rekavši Roranu i Katrini da je njen otac umro. Potom je zamolio Safiru da odnese Rorana i Katrinu do Vordena dok on bude lovio poslednjeg Ra'zaka.

Eragon je sam usmrtio i tog preostalog Ra'zaka. Potom je odneo Slouna iz Helgrinda. Nakon mnogo promišljanja, Eragon je otkrio Slounovo pravo ime na drevnom jeziku, jeziku sile i čarolija. Onesposobivši ga pomoću toga imena, Eragon je naterao kasapina da se zakune da nikada više neće videti svoju kćer, a onda ga je poslao da nastavi život među vilenjacima. Međutim, Eragon mu ne reče da će vilenjaci povratiti kasapinu vid ukoliko se bude pokajao zbog izdaje i ubistva.

Arja se sastala sa Eragonom na pola puta do Vordena, te se skupa vratiše, prevalivši neprijateljske zemlje pešice.

Ponovo se obrevši među Vordenima, Eragon otkri da kraljica Islanzadi beše poslala dvanaest vilenjačkih vračeva, predvođenih vilenjakom po imenu Blodgarm, da zaštite i njega i Safiru. Eragon je potom skinuo s male Elve onoliko čini koliko je mogao, ali ona je ipak zadržala moć da oseća bol drugih ljudi, mada više nije osećala nagon da ih spase muka.

Roran se oženio Katrinom, koja beše trudna, te se Eragon, prvi put u mnogo godina, konačno osetio srećnim.

Ali onda Murtag, Trn i skupina Galbatorikovih ljudi napadoše Vordene. Uz pomoć vilenjaka, Eragon i Safira su ih odbili, ali Eragon i Murtag nisu porazili jedan drugog. Beše to teška bitka, pošto je Galbatoriks začarao svoje vojnike tako da ne osećaju bol, pa su Vordeni pretrpeli mnogo povrednih.

Nasuada je zatim poslala Eragona da predstavlja Vordene na izboru novog kralja patuljaka. Eragonu beše mrsko da pođe, pošto je Safira morala da ostane i da štiti tabor Vordena. Ipak je otišao.

Roran je stupio u službu Vordena, te se uzdigao u njihovim redovima, pokazavši se kao vešt ratnik i predvodnik ljudi.

Dok je Eragon bio kod patuljaka, njih sedmoro je pokušalo da ga ubije. Istragom je otkriveno da je klan Az Sweldn rak Anhûin stajao iza napada. Zasedanje plemenskog saveta ipak se nastavilo, te je Orik naposljetku izabran da nasledi svoga strica. Safira se pridružila Eragonu na krunisanju. Tokom proglašenja, ispunila je svoje obećanje da će patuljcima popraviti njihov voljeni zvezdani safir koji je polomila tokom Eragonove borbe sa Senkom Durzom.

Eragon i Safira se onda vratiše u Du Veldenvorden. Oromis je tamo Eragonu otkrio istinu o njegovom poreklu: da zapravo nije Morzanov sin, već Bromov, mada on i Murtag imaju istu majku, Selenu. Oromis i Glejdr takođe mu objasniše i sve o Eldunariju, kojeg zmaj svojom voljom može da izbaciti iz sebe dok je još živ, ali to mora da učini veoma pažljivo, pošto onaj koji ga dobije može da ga upotrebi kako bi upravljao zmajem od kojeg je i potekao.

Boraveći u šumi, Eragon zaključio da mu je potreban mač kojim bi zamenio Zarok. Prisativši se saveta koji je onda dobio od mačkodlaka Solembuma, tokom svojih putovanja s Bromom, Eragon otide do mudrog drveta menoa u Du Veldenvorden. Tamo se obratio drvetu, koje pristade da mu da čelik što mu beše ispod korenja u zamenu za neimenovanu cenu.

Vilenjačka kovačica Runon, koja je skovala sve mačeve Jahača, potom se dala na posao sa Eragonom da bi napravili novo sečivo za njega. Mač bejaše plav, te ga Eragon nazva Brisingr – „vatra“. Mač bi planuo kad god bi mu izgovorio ime.

Glejdr je potom svoje srce svih srca poverio Eragonu i Safiri, te oni krenuše nazad ka Vordenima, a Glejdr i Oromis su se pridružili svojim sunarodnicima u napadu na severni deo Carstva.

Pri opsadi Feinstera, Eragon i Safira naiđoše na tri neprijateljska vrača, od kojih jedan beše preobličen u Senku Varauga, kojeg je Arja usmrtila uz Eragonovu pomoć.

Oromis i Glejdr istovremeno su se borili protiv Murtaga i Trna. Galbatoriks je uspeo da zađe u Murtagov um i da ga prisvoji. Povlačeći Murtagovu ruku, Galbatoriks je pokosio Oromisa, te i Trn ubi Glejdra.

Mada Vordeni izadoše kao pobednici iz boja kod Feinstera, Eragon i Safira behu tužni zbog pogibije svoga učitelja Oromisa. No Vordene to nije zaustavilo, već su nastavili pohod na Carstvo, zašavši još dublje ka prestonici Urubejnu, stonom gradu Galbatoriksa, koji beše gord, samouveren i nadmen, dičan zbog snage zmajeva.

NASLEDE

U NAJEZDI

Zmaj Safira zagrme, obeshrabrivši vojnike pred sobom. „Za mnom!“, viknu Eragon. Podigao je Brisingr visoko iznad glave kako bi ga svi videli. Plavi mač jarko blesnu presijavajući se onako blistav spram zida od crnih oblaka koji počеше da se nagomilavaju na zapadu. „U slavu Vordena!“

Jedna strela prošišta pokraj njega, ali on se nije obazirao.

Ratnici okupljeni u podnožju gomile obrušenog kamena na kojoj su Eragon i Safira stajali odgovoriše mu složnim i glasnim uzvikom: „U slavu Vordena!“ Mašući sopstvenim oružjem, svi nagrnuše napred, penjući se po porušenim kamenim pločama.

Eragon je okrenuo leđa svojim ljudima. S druge strane ruševina pružalo se prostrano unutrašnje dvorište. Dvestotinak carskih vojnika stajalo je nabijeno unutra. Iza njih se uzdizala visoka crna tvrđava sa uzanim procepima umesto prozora i s nekoliko kockastih kula, a u gornjim odajama poviše njih videla se upaljena lampa. Eragon je znao da se negde u tvrđavi nalazi gospodar Bradburn, načelnik Belatone – grada oko kojeg su se Vordeni borili već nekoliko mukotrpnih časova.

Uz ratni poklič, Eragon poskoči s ruševina pravo ka vojnicima. Ljudi odmah ustuknuše, mada su i dalje držali koplja i džilite uperene ka rupi koju je Safira probila u spoljnim bedemima zamka.

Eragon je izvrnuo članak pri padu, te se srušio na koleno dočekavši se desnom rukom.

Jedan vojnik je iskoristio priliku da izleti iz stroja i isturi koplje ka Eragonovom ogoljenom grlu.

Eragon odbi njegov napad tako što trgnu zglobom i zamahnu Brisingrom brže nego što bi to bilo koje ljudsko ili vilenjačko biće moglo ispratiti. Vojniku se lice ispuni strahom čim je uvideo svoju grešku. Pokušao je da pobjegne, ali Eragon je, pre nego što se on pomerio i nekoliko pedalja, nagrnuo napred da bi ga posekao po stomaku.

Uz snop plavo-žutog plamena koji joj pokulja kroz čeljusti, Safira je uskočila u dvorište za Eragonom. Čučnuo je stegnuvši noge čim je ona dotakla popločano tlo. Čitavo se dvorište zatreslo od silnog udara. Mnogobrojni komadići stakla koji su sačinjavali šaren mozaik u prednjem delu tvrđave poispadaše te poleteše uvis vrteći se u vazduhu poput novčića na dobošu. Na jednom od gornjih prozora zatandrkaše kapci.

Vilenjakinja Arja pojavila se za Safirom. Duga crna kosa zaleprša joj oko ćoškastog lica čim je poskočila s gomile obrušenog kamenja. Pruge isprskane krvlju išarale su joj ruke i vrat, kao i sečivo njenog mača. Spustila se uz gotovo nečujan bat kožnih čizama na kamenu.

Njena je pojava ohrabrila Eragona. Ni sa kim se ne bi borio rame uz rame radije nego s njom i Safirom. Po njegovom mišljenju, ona je bila savršen saborac.

Uputio joj je hitar osmejak, koji mu je ona uzvratila radosnog ali zategnutog lica. Njeno uzdržano ponašanje nestajalo je u boju, zamenjeno otvorenošću koju je u drugim prilikama retko iskazivala.

Eragon se sagnu iza štita kad se talas plave vatre pojavi između njih dvoje. Preko ruba kacige, gledao je kako Safira zapljuskuje šćućurene vojnike bujicom plamena koji zatitra oko njih, ne nanoseći im ozlede.

Red strelaca na grudobranima tvrđave odape plotun strela ka Safiri. Vrelina iznad nje beše tolika da je šaka strela planula u vazduhu pretvorivši se u pepeo. Čini koje je Eragon postavio oko Safire odbiše ostale. Jedna od zalutalih strela odbi se o Eragonov štit uz potmuo udarac, ostavljajući ulubljenje za sobom.

Jezičci vatre odjednom okružiše tri vojnika, te ih toliko hitro ubiše da nisu imali vremena ni da vrisnu. Ostali se vojnici zbiše u središtu tog pakla isturivši oštrice kopalja i džilita na kojima zatitraše odblesci jarkoplavog plamena.

Ali koliko god da se trudila, Safira nije uspela ni da oprlji preživeli vojnike. Naposljetku je odustala, odlučno zatvorivši čeljusti. Nestanak vatre je ostavio dvorište u nečuvenom muku.

Eragonu je, kao i nekoliko puta ranije, sinulo da je taj koji je postavio zaštitu nad vojnicima izvesno vešt i moćan čarobnjak. *Da nije Murtag?*, zapitao se. *Ako jeste, zašto onda on i Trn nisu tu da brane Belatonu? Zar Galbatoriksu nije stalo do toga da zadrži upravu nad svojim gradovima?*

Potrčavši napred, Eragon je jednim zamahom Brisingrom ofikario vrhove bar desetak kopalja, jednako lako kao što je žnjeo klasje ječma kada je bio mladi. Posekao je i najbližeg vojnika po prsima, zasekavši mu verižnjaču kao da je bluza od najtanje tkanine. Kroz nju odmah šiknu krv. Eragon potom ubode i narednog vojnika u stroju, istovremeno tresnuvši vojnika s leve strane štitom kako bi ga odgurnuo na njegova tri druga koji popadaše jedan preko drugog.

Eragonu se činilo da vojnici uzvraćaju veoma usporeno i nespretno dok se lagano provlačio kroz njihove redove koseći ih bez milosti. Safira se ubacila u okršaj s njegove leve strane, bacajući vojnike uvis golemim kandžama, šibajući ih bodljikavim repom, grizući ih i ubijajući odmahivanjem glave, dok je, s njegove desne strane, Arja svakim pokretom, poput munje, donosila smrt još jednom carskom poslušniku. Kada se naglo okrenuo kako bi izbegao dva

koplja, Eragon je u blizini video i krznatog vilenjaka Blodgarma s još jedanaest vilenjaka čiji je zadatak bio da štite njega i Safiru.

Dalje u pozadini, Vordeni pokuljaše u dvorište kroz rupu u spoljnom bedemu zamka, ali uzdržavali su se od napada: bilo je isuviše opasno naći se blizu Safire. Ni njoj, ni Eragonu, ni vilenjacima nije bila potrebna pomoć pri odstranjivanju vojnika.

Eragon i Safira ubrzo su se razdvojili u bici koja ih je odnela na suprotne strane dvorišta. Ali Eragona to nije zabrinulo. I bez zaštitnih čini, Safira je bila i više nego sposobna da sama odbrani veliku skupinu od dvadeset ili trideset ljudi.

Nečije se koplje odbi o Eragonov štit, ostavivši mu modricu na ramenu. Naglo se okrenuo ka onome koji ga je izbacio, nekom krupnom čoveku sa ožiljkom kojem su nedostajali donji zubi, te potrča k njemu. Čovek brže-bolje poče da izvlači bodež iz pojasa. Eragon se izvio u poslednjem trenutku, zgrčio ruke i grudi, te se nabio onim povređenim ramenom o čovekovu grudnu kost.

Silina udarca zanela je vojnika nekoliko metara unazad, te on pade držeći se rukama za srce.

A onda se na njih stuštila kiša strela sa crnim perima, pokosivši ili ranivši mnogo vojnika. Eragon se sakrio od tog naleta pokrivši se štitom, iako je bio siguran da će ga njegove čini zaštititi. Ali nema vajde od nemara: nikada se ne zna kada će neki neprijateljski vrač izbaciti zamađijanu strelu koja bi mogla da mu probije zaštitne čini.

Eragonove se usne izviše u gorak osmeh. Strelci s vrha zamka shvatili su da im jedina nada leži u smrti Eragona i vilenjaka, ma koliko svojih morali usput da žrtvuju.

Zakasnili ste, pomisli Eragon, zadovoljan. Trebalo je da napustite carske redove dok ste još imali priliku.

Nalet strela s neba pružio mu je priliku da načas predahne, koju je rado prihvatio. Napad na grad poveden je u praskozorje, a on i Safira su bili na čelu sve vreme.

Čim su strele prestale da padaju, Eragon je prebacio Brisingr u levu ruku, pa je podigao jedno od vojničkih kopalja i zavrllačio ga ka strelcima desetak metara iznad sebe. Eragon je i ranije otkrio da je teško izbaciti koplje bez prethodnog uvežbavanja. Stoga se i nije iznenadio kad je promašio čoveka kojeg je ciljao, ali jeste ga iznenadilo to što je promašio čitav red strelaca na grudobranima. Koplje je samo preletelo preko njih, te tresnulo o zid iznad njih. Strelci stadoše da mu se smeju i da mu se podsmevaju, pokazujući mu nedolične stvari rukama.

Hitar pokret na samom rubu vidokruga privukao je Eragonovu pažnju. Podigao je pogled baš kad je Arja izbacila sopstveno koplje ka strelcima: zabilo se u dvojicu koja su stajala jedan pokraj drugog. Arja je potom uperila svoj mač

ka ljudima, te reče: „Brisingr!“ Koplje planu smaragdnozelenim plamenom.

Strelci se pognuše iza spaljenih leševa, te svi pobegoše od grudobrana sjurivši se kroz vrata koja su vodila ka gornjim delovima zamka.

„Nije pravedno“, reče Eragon. „Ja ne mogu da upotrebim tu čaroliju a da mi mač ne bukne poput logorske vatre.“

Arja se zagleda u njega blago šeretskim pogledom.

Borbe su se nastavile još nekoliko minuta, a onda se preostali vojnici ili predadoše, ili pokušашe da uteknu.

Eragon je petorici ljudi ispred sebe dopustio da pobegnu: znao je da neće stići daleko. Nakon što je na brzinu pregledao tela koja su ležala razbacana oko njega kako bi proverio da li su svi zaista mrtvi, bacio je pogled preko dvorišta. Neki od Vordena otvorili su kapije na spoljnim bedemima kako bi uneli bojnog ovna kroz ulicu koja je vodila ka zamku. Ostali su se u labavom stroju okupili ispred vrata tvrđave, spremni da uđu u zamak i da se suoče s vojnicima unutra. Među njima je stajao i Eragonov brat Roran, pokazujući oko sebe maljem od kojeg se nikada nije odvajao dok je izdavao naređenja odredu pod svojom upravom. Na samom kraju dvorišta, Safira se nadvila nad leševe svojih žrtava koje behu raskidane na froncle. Kapi krvi orosiše njene blistave krljušti, crvene spram plave boje njenog tela. Zabacila je bodljikavu glavu i pobeđnički rikhula, nadjačavši tutnjavu u gradu silinom svoga urlika.

A onda, odnekud iz zamka, Eragon začu zveket lanaca i zupčanika praćen škripom teških drvenih greda koje je neko stao da povlači unazad. Taj je zvuk svima prikovao poglede za vrata tvrđave.

Uz tup prasak, vrata se razdvojiše i otvoriše. Gust oblak dima od upaljenih baklji pokulja napolje, terajući najbliže Vordene da se zakašlju i pokriju lica. Odnekud iz dubine tame, začu se dobovanje gvozdениh potkovicа po kamenu, a onda konj i njegov jahač izleteše iz sveg tog dima. Konjanik je u levoj ruci držao nešto za šta je Eragon isprva pomislio da je obično koplje, ali ubrzo je zapazio da je napravljeno od neobičnog zelenog materijala i da ima nazubljen šiljak iskovan u nepoznatom obliku. Blag odsjaj je okruživao vrh koplja, odajući prisustvo čarolije neprirodnim odbleskom.

Konjanik zategnu uzde i okrenu konja ka Safiri, koja počе da se propinje na zadnje noge, spremajući se da mu nanese zastrašujući, smrtonosni udarac prednjom desnom kandžom.

Eragona obuzeše brige. Konjanik beše isuviše samouveren, a koplje isuviše drugačije, nekako previše sablasno. Mada bi zaštitne čini trebalo da je zaštite, Eragon je bio siguran da se Safira našla u kobnoj opasnosti.

Neću stići do nje na vreme, shvatio je. Usmerio je um ka jahaču, ali taj čovek je bio toliko usredsređen na svoj zadatak da nije ni zapazio Eragonovo prisustvo, a njegova nepokolebljiva odlučnost sprečavala je Eragona da učini bilo šta do da mu tek ovlaš zaviri u svest. Povukavši se u sebe, Eragon je

u umu prešao nekoliko reči iz drevnog jezika kako bi sastavio jednostavne čini kojima će tog bojnog paripa zaustaviti u galopu. Beše to očajnički čin pošto Eragon nije znao da li je i sam jahač čarobnjak, ni da li je preduzeo mere predostrožnosti protiv napada čarolijama; no nije mogao samo da stoji besposlen dok je Safirin život u opasnosti.

Eragon ispuni pluća vazduhom. Pokušao je da se podseti izgovora nekoliko teških glasova drevnog jezika. Onda je zinuo kako bi izgovorio čaroliju.

Mada je bio brz, vilenjaci behu brži. Pre nego što je stigao da izusti i jednu jedinu reč, iza njega se začu potmulo bakanje prepletenih glasova koji stvoriše nepovezanu, uznemirujuću melodiju.

„*Mäe...*“, uspeo je da izgovori, ali potom se vilenjačka čarolija obistinila.

Mozaik ispred konja odjednom se uzdrmao i pomerio, te komadići stakla potekoše naniže poput vode. U tlu se otvori golema pukotina poput zjapećeg bezdana. Glasno zanjštavši, konj ničice pade u rupu slomivši obe prednje noge.

Dok su konj i jahač padali, čovek u sedlu je povukao ruku unazad kako bi zabacio svoje blistavo koplje prema Safiri.

Safira nije mogla da utekne. Nije mogla da ga izbegne. Stoga je zamahnula šapom ka džilitu u nadi da će ga oboriti u stranu. Promašila je, i to za svega nekoliko centimetara, te Eragon užasnuto vide kako joj koplje za čitav metar ili i više uranja u grudi tik ispod ključne kosti.

Od ustreptalog gneva, Eragonu pade mrak na oči. Posegnuo je za svom energijom u sebi – u telu, u safirima na jabuci svoga mača, u dvanaest dijamanata skrivenih u pojasu Belota Mudrog što mu beše obavijen oko struka i u onim golemim zalihama u Arenu, vilenjačkom prstenu koji mu je krasio desnu šaku. Spremao se da razori konjanika, ne hajući za opasnost.

No Eragon je morao da se zaustavi kada se odjednom pojavio Blodgarm, preskočivši preko Safirine prednje leve noge. Vilenjak se obreo na konjaniku poput pantera koji kidiše na jelena, te je oborio čoveka na bok. Divljački iskrenuvši glavu, Blodgarm raskida čoveku grlo dugačkim belim zubima.

Vrisak neobuzdanog očaja razleže se s prozora visoko iznad otvorenog ulaza u tvrđavu, propraćen vatrenim praskom od kog se iz unutrašnjosti zgrade razleteše kameni blokovi koji sleteše pravo među okupljene Vordene lomeći im udove i trupove kao da su suve grančice.

Eragon je zanemario to kamenje koje je zasulo dvorište, te potrča ka Safiri i ne primećujući da su Arja i njegovi stražari krenuli za njim. Ostali vilenjaci, koji su se nalazili mnogo bliže, već se okupiše oko nje, zagledajući koplje koje joj je štrčalo iz grudi.

„Koliko je loše...?“, upita Eragon, isuviše uznemiren da bi dovršio rečenicu. Želeo je da se obrati Safiri mislima, ali pošto je postojala opasnost

da su neprijateljski vračevi blizu, nije se usuđivao da joj otvara svoju svest kako mu neprijateljske uhode ne bi pročitale misli ili preuzele upravljanje njegovim telom.

Nakon naizgled beskrajne stanke, vilenjak Virden reče: „Možeš zahvaliti sudbi, Senkoubico: koplje je promašilo sve veće vene i arterije u vratu. Pogodilo joj je samo mišić, a mišić se da izlečiti.“

„Možeš li da ga ukloniš? Da nije zamađijano činima koje bi sprečile da ga...“

„Postaraćemo se za to, Senkoubico.“

Ozbiljni poput sveštenika oko oltara, svi vilenjaci osim Blodgarma spustiše dlanove na Safirine grudi te zapojaše tiho kao kad vetar šušti kroz vrbik. Zapojali su o toplini i rastu, zapojali o mišićima i tetivama i protoku krvi, i o drugim stvarima tajnovitim. Uz golem napor i naprezanje, Safira se nije micala sa svog mesta tokom njihovog bakanja, iako su joj grčevi tresli telo u razmacima od nekoliko sekundi. Potočić krvi poteče joj niz grudi oko koplja zabodenog u nju.

Kada mu je Blodgarm prišao, Eragon mu je uputio hitar pogled. Krzno na bradi i vratu bilo mu je umrljano krvlju, potamnivši ga od tamnoplave u crnu boju.

„Šta to bi?“, upita ga Eragon, pokazujući na plamenove koji su još tinjali na prozoru iznad dvorišta.

Blodgarm se obližnu iskezivši mačje očnjake, a onda mu odgovori: „Pre no što je vojnik umro, uspeo sam da uđem u njegov um, a kroz njega i u um čarobnjaka koji mu je pomagao.“

„Ubio si čarobnjaka?“

„U neku ruku – jesam: naterao sam ga da se sam ubije. Inače ne potežem za dramatičnim potezima, ali sada su me baš... nasekirali.“

Eragon krenu napred, ali se zaustavi čim Safira izbacila dug, potmuo vapaj jer je koplje, mada ga niko nije ni taknuo, počelo da joj klizi iz grudi. Ona zatrepta i poče da dahće i brekće dok joj je poslednjih desetak centimetara izlazilo iz tela. Bodljikav šiljak, uz onaj blagi oblačić smaragdne svetlosti, pade na tlo odskočivši o kamene ploče uz zvuk koji je više podsećao na lomljenje grnčarije nego na zveckanje metala.

Kada su vilenjaci prestali da poju i kad su sklonili ruke sa Safire, Eragon potrča ka njoj da joj pomiluje vrat. Hteo je da je uteši, da joj kaže koliko se uplašio, da spoji svoju svest s njenom. No zadovoljio se samo jednim pogledom u njeno blistavo plavo oko i pitanjem: „Jesi li dobro?“ Te mu se reči učiniše beznačajnima u poređenju s dubinom njegovih osećanja.

Safira mu odgovori treptajem oka, a onda pognu glavu da bi mu pomazila lice nežno izbacivši malo toplog vazduha kroz nozdrve.

Eragon se nasmeši. Onda se okrenu ka vilenjacima, te im reče: „*Eka elrun ono, älfya, wiol förn thornessa.*“ Zahvalio im je na pomoći na drevnom jeziku. Vilenjaci koji su učestvovali u isceljenju, uključujući i Arju, nakloniše mu se i obrnuše desnu ruku po sredini grudi iskazujući mu poštovanje prema svojim običajima. Eragon je zapazio da je više od polovine vilenjaka koji su imali zadatak da čuvaju njega i Safiru bledo, slabo i onemoćalo.

„Povucite se i malo se odmorite“, rekao im je. „Nastradaćete ako ostanete uz nas. Idite, to vam je naređenje!“

Mada je Eragon bio siguran da im je mrsko da odu, sedam vilenjaka mu odgovori: „Kako ti želiš, Senkoubico.“ Potom se povukoše iz dvorišta, prešavši preko leševa i ruševina. Delovali su plemenito i uzvišeno čak i na rubu izdržljivosti.

Eragon je prišao Arji i Blodgarmu, koji su proučavali ono koplje sa čudnim izrazima na licima, kao da nisu sigurni kako bi trebalo da se postave. Eragon čučnu pokraj njih, pazeći da nijednim delom tela ne dodirne to oružje. Zgledao se u prefinjene linije urezane u podnožju šiljka, linije koje su mu se činile poznatim mada nije bio siguran zbog čega, u zelenkasto držalje koje nije bilo sazdano ni od drveta ni od metala, pa ponovo u onaj odblesak koji ga je podsetio na besplamne lampe koje su vilenjaci i patuljci koristili da bi osvetlili svoje dvorane.

„To je Galbatoriksov ručni rad, zar ne?“, upita ih Eragon. „Možda je odlučio da ubije Safiru i mene umesto da nas zarobi. Možda je poverovao da smo mu zaista postali pretnja.“

Blodgarm se osmehnu s nelagodnom: „Ne bih ja zamajavao sebe takvim maštarijama, Senkoubico. Mi Galbatoriksu predstavljamo tek malenu smetnju. Ako bi zaista pozeleo da ubije tebe ili bilo koga od nas, trebalo bi samo da doleti iz Urubejna i da se suoči s nama, a mi bismo pali pred njim poput suvog lišća pred mećavom. On u sebi nosi snagu zmajeva, i njegovu moć niko ne može da izdrži. Osim toga, Galbatoriks ne menja mišljenje lako. Jeste on lud, ali je i prepreden – i odlučan, povrh svega. Ako poželi da te zatoči, proganjaće te do izbezumljenosti i ništa ga neće zaustaviti, osim možda nagona za preživljavanjem.“

„Ovo ionako nije Galbatoriksov ručni rad, već naš“, reče Arja.

Eragon se namršti: „Naš? Ovo nisu napravili Vordeni.“

„Nisu Vordeni, već neki od vilenjaka.“

„Ali...“, zastao je, pokušavajući da nađe razumno objašnjenje, „ali nijedan vilenjak ne bi pristao da radi za Galbatoriksa. Radije bi pomrli nego da...“

„Galbatoriks nema veze sa ovim, a čak i da ima, teško da bi on dao retko i moćno oružje čoveku koji nije uspeo bolje da ga sačuva. Od sveg ratnog oruđa razbacanog po vasceljoj Alageziji, ovo je poslednje koje bi Galbatoriks hteo da imamo.“

„Zašto?“

Blago predući dubokim, raskošnim glasom, Blodgarm reče: „E moj Eragone Senkoubico – zato što ti je ovo Dautdert.“

„A ime mu je Niernen – Orhideja“, reče Arja. Pokazala mu je linije urezane u šiljak, linije za koje je Eragon tek tada shvatio da predstavljaju stilizovane glifove jedinstvenog vilenjačkog pisma – krivudave, prepletene oblike koji se završavaju izduženim, trnolikim ispupčenjima.

„Dautdert?“ Pošto ga i Arja i Blodgarm pogledaše s nevericom, Eragon slegnu ramenima, postiden svojim neznanjem. Uvek ga je jedilo to što vilenjaci tokom odrastanja uživaju u višedecenijskom učenju s najboljim učenjacima svog naroda, dok njega njegov ujka Garou nije naučio čak ni abecedi, smatrajući to nevažnim. „U Elesmeri nisam imao mnogo prilika za čitanje. Šta je to? Da nije iskovan tokom kraha Jahača, kako bi bio upotrebljen protiv Galbatoriksa i Krivokletnika?“

Blodgarm odmahnu glavom: „Niernen je mnogo, mnogo stariji.“

„Dautderti su“, reče Arja, „stvoreni iz straha i mržnje koja je obeležila poslednje godine našega rata sa zmajevima. Naši ih najveštiji kovači i vračevi skovaše od materijala koji nama više nisu jasni, ispunivši ih mađijama čijih se reči više ne sećamo, te ih nazvaše, njih dvanaest, imenima najlepših cvetova, što je jedan od najgadnijih spojeva svih vremena pošto smo ih napravili s jednim jedinim ciljem na umu: da njima pobijemo zmajeve.“

Eragona obuze gađenje kada se zagleda u blistavo koplje. „I jeste li?“

„Oni koji behu prisutni vele da je krv zmajeva pljuštala s neba poput letnje kiše.“

Safira glasno i oštro zasikta.

Eragon je na tren pogleda, krajičkom oka primetivši da Vordeni i dalje drže položaj pred tvrđavom čekajući da on i Safira preuzmu vođstvo u napadu.

„Verovalo se da su svi Dautderti uništeni ili da su bespovratno nestali“, reče Blodgarm. „Očito je da smo pogrešili. Niernen je sigurno završio u rukama porodice Valdgrejv, koja ga je izvesno skrivala tu, u Belatoni. Pretpostavljam da je, po našem upadu kroz bedeme, gospodar Bradburn izgubio hrabrost, pa je zapovedio da mu iznesu Niernen iz oružnice kako bi pokušao da zaustavi tebe i Safiru. A Galbatoriks će zasigurno biti van sebe od besa ako sazna da je Bradburn pokušao da te ubije.“

Mada je bio svestan da bi morali da požure, Eragon nije mogao da krene od znatiželje. „Bio to Dautdert ili ne, ti meni još nisi objasnio zašto Galbatoriks ne bi želeo da ga imamo.“ Pokazao je na koplje. „Šta Niernen čini opasnijim od onog koplja tamo ili čak i od Brisi...“ – obuzdao se pre nego što je izgovorio puno ime – „ili od mog mača?“

Arja mu je pružila odgovor: „Ne možeš ga slomiti na običan način, vatra mu ništa ne može i gotovo je sasvim otporan na čarolije, kao što si i sam video.

Dautderti su osmišljeni tako da na njih ne utiče nijedna zmajeva čarolija i tako da štite onog ko ih koristi od njih – što je velika stvar s obzirom na snagu, složenost i nepredvidivu prirodu zmajevih čarolija. Sasvim je moguće da je Galbatoriks obavio i sebe i Šruikana s više zaštitnih čini od bilo koga drugog u Alageziji, ali takođe je moguće da bi Niernen mogao da se probije kroz njegove odbrane kao da ne postoje.“

Eragon je razumeo šta je htela da kaže, te ga ispuni ushićenje: „Moramo da...“

Ali preseče ga neka cika.

Zvuk je zaličio na probadanje, sečenje, drhtanje, kao kada metal zagrebe kamen. Eragon zaškrguta zubima, te pokri uši rukama. Iskezivši se, okrenuo se u pokušaju da pronađe izvor te buke. Safira je zabacila glavu, a on je čak i u toj jeci čuo njeno uznemireno stenjanje.

Eragon je prešao pogledom po dvorištu čak dva puta pre nego što je zapazio blag oblak prašine što se podigao uza zid tvrđave kroz pukotinu široku jedan lakat, koja se pojavila ispod ogaravljenog i delom uništenog prozora iza kog je Blodgarm usmrtio onog čarobnjaka. Kako se cika pojačavala, Eragon se odvažio da odigne jednu ruku sa uva kako bi pokazao ka toj pukotini.

„Onamo!“, doviknuo je Arji, koja mu klimnu. Ponovo je vratio ruku na uvo.

A onda taj zvuk utihnu bez ikakvog uvoda i najave.

Eragon je sačekao trenutak-dva, a onda je lagano spustio ruke, prvi put poželevši da nema toliko istančan sluh.

Čim je on to učinio, pukotina se naglo proširila dostigavši širinu veću od metra, te je počela da se širi niz zid tvrđave. Poput munje, pukotina poče da mrviti i razbija kamen iznad ulaza u zamak, zasipajući tlo šljunkom. Čitav zamak zabruja te, od oštećenog prozora sve do polomljenog kamena, prednji deo tvrđave poče da pada napred.

„Bežite!“, viknu Eragon Vordenima, mada ljudi već behu počeli da trče na obe strane dvorišta u očajničkom pokušaju da se odmaknu od klimavog zida. Eragon načini korak napred napevši sve mišiće u telu, te poče da traži Rorana u masi ratnika.

Konačno ga ugleda zarobljenog u poslednjoj skupini ljudi pokraj vrata, kako izbezumljeno viče na njih; reči su mu se gubile u silnom komešanju. Onda se zid pomerio i nagnuo za nekoliko centimetara, još se više odvojivši od ostatka tvrđave, te je zasuo Rorana kamenjem. Ostavši bez ravnoteže, bio je primoran da se zatetura pod dovratak.

Kada se uspravio, njegov se pogled susreo sa Eragonovim, te mu Eragon u očima ugleda strah i beznade, za kojima usledi pomirenost – Roran kao da je znao da, ma koliko brzo potčrao, nikada ne bi na vreme stigao na sigurno.

Kiseo osmeh se pojavi na Roranovim usnama.

Potom zid pade.

U RUŠEVINAMA

„Ne!“, viknu Eragon kada se zid tvrđave obruši uz grmljavinu, zakopavši Rorana i još petoro ljudi ispod gomile kamenja visoke gotovo sedam metara i prekrivši čitavo dvorište crnim oblakom prašine.

„Vaetna“, nekako je izustio mahnuvši rukom. Uz zvuk nalik na šuštanje svile, gusta siva prašina se razišla ostavljajući dvorište čisto po sredini. Zabrinut za Rorana, Eragon gotovo nije ni opazio koliko mu je snage ta čarolija izvukla.

„Ne, ne, ne, ne“, promrmlja Eragon. *Ne može on da umre. Ne može, ne može, ne može...* Kao da će se ponavljanjem sve to obistiniti, Eragon je nastavio da ponavlja tu frazu u mislima. Ali pri svakom ponavljanju, ona je sve manje predstavljala činjenicu a sve više molitvu.

Arja i ostali vordenski ratnici stajali su pred njim kašljući i trljajući oči dlanovima. Mnogi su se pognuli kao da očekuju nekakav nalet, a ostali su zurili u prednji deo razrušene tvrđave. Ruševine su se rasule nasred dvorišta, sakrivši mozaik. Dve i po odaje na drugom spratu tvrđave i jedna na trećem – ona u kojoj je onaj čarobnjak umro nasilnom smrću – sada su stajale ogoljene. Odaje i nameštaj su se doimali prilično prljavim i otrcanim pod punom dnevnom svetlošću. Unutar njih, nekoliko vojnika naoružanih strelometima jurnulo je od ponora pokraj kojeg su se odjednom zatekli. Laktajući se i gurajući se, pojurili su kroz vrata u dnu odaja, te nestadoše u dubini tvrđave.

Eragon je pokušao da odmeri masu jedne gromade na gomili obrušenog kamenja: sigurno je bila teška nekoliko stotina kilograma. Bio je siguran da bi on, Safira i vilenjaci, ako bi udružili snage, podigli kamenje čarolijama, ali i da bi od silnog naprezanja ostali slabi i ranjivi. Osim toga, izgubili bi previše vremena. Eragon se na tren setio Glejdra – zlatni zmaj je bio i više nego dovoljno snažan da odjednom podigne čitavu gomilu, ali vreme je sada bilo preče, a trebalo bi im mnogo vremena da povrate Glejdrov Eldunari. Eragon je ionako znao da možda ne bi ubedio Glejdra ni da ga sasluša, a kamoli da im pomogne da spasu Rorana i ostale ljude.

Eragon je potom zamislio Rorana onakvim kakvog ga je video pre odrona, pre nego što ga je prašina sklonila s vidika, dok je stajao ispod dovratka na ulazu u tvrđavu, te je shvatio šta mu je činiti.

„Safira, pomози im!“, viknu Eragon odbacivši štit u stranu, te potrča napred.

Iza sebe je začuo Arju kako govori nešto na drevnom jeziku, kratku frazu koja je vrlo lako mogla biti i: „Sakrij ovo!“ Potom ga je sustigla trčeći s mačem u ruci, spremna za borbu.

Kada je stigao do podnožja obrušenog kamenja, Eragon je poskočio najviše što je mogao. Spustio se jednom nogom na iskošenu kamenu ploču, a onda je ponovo poskočio, poskakujući s jedne tačke na drugu poput gorske koze koja se penje uza zid neke klisure. Nije želeo da pomeri ploče, ali pentranje uz gomilu kamenja predstavljalo je najbrži način da stigne do svog odredišta.

Poslednjim skokom, Eragon preskoči rub drugog sprata, te potrča na drugi kraj odaje. Gurnuo je vrata pred sobom toliko silno da je polomio rezu i šarke i odbacio vrata pravo na suprotni zid hodnika, usput razbivši teške hrastove daske.

Eragon se sjurio niz hodnik. I njemu samom njegovi koraci i disanje zazvučaše čudnovato prigušeno, kao da su mu uši pune vode.

Usporio je kada se približio nekim otvorenim vratima. Kroz njih se videla radna soba, a u njoj petorica naoružanih ljudi koji su pokazivali nešto na karti raspravljajući se. Nijedan od njih nije primetio Eragona.

Nastavio je da trči.

Požurio je iza ćoška, gde je naleteo na nekog vojnika koji je išao u suprotnom smeru. Eragonu pred očima zatitra crveno-žuti odblesak kada je čelom udario o rub čovekovog štita. Uhvatio se za čoveka, te se njih dvojica zateturaše levo-desno po hodniku, poput dva pijanca.

Vojnik opsova, pokušavajući da povрати ravnotežu. „Šta je s tobom, prokletniče jedan?“, reče, a onda ugleda Eragonovo lice te mu se oči razrogačiše. „Pa ti si onaj!“

Eragon stegnu desnu šaku i tresnu čoveka u stomak tik ispod grudnog koša. Čovek polete od udarca, te mlatnu glavom o tavanicu. „Taj sam“, saglasi se Eragon kada čovek beživotno pade na pod.

Eragon je nastavio niz hodnik. Činilo mu se da mu već ubrzano bilo dvostruko brže udara otkako je ušao u tvrđavu: imao je osećaj da će mu srce iskočiti iz grudi.

Gde li je?, pomislio je usplahireno, zavirivši kroz još jedna vrata, iza kojih ponovo nije video ništa sem prazne odaje.

Naposletku je, pri kraju skućenog bočnog hodnika, ugledao krivudavo stepenište. Prelazio je po pet stepenika odjednom, ne mareći za sopstvenu bezbednost dok se spuštao prema prvom spratu. Zastao je samo jednom kako bi nekog prepadnutog strelca odgurnuo s puta.

Popeo se na vrh stepeništa i našao se u odaji visokog svoda nalik na katedralu u Dras Leoni. Naglo se osvrnuo oko sebe da bi na brzinu sve pogledao: štitovi, oružje i crveni barjaci visili su okačeni po zidovima, tik ispod tavanice stajali su uzani prozori, bilo je baklji nataknutih u dr-

žače od kovanog gvožđa, praznih ognjišta, dugačkih crnih stolova poređanih sa obe strane dvorane, a na uzdignutom delu u čelu odaje neki je bradat muškarac u odori stajao ispred stolice s visokim naslonom. Eragon se našao u glavnoj dvorani zamka. S desne strane, između njega i vrata koja su vodila ka ulazu u tvrđavu, nalazio se odred od pedeset ili više vojnika. Zlatni konac u njihovim tunikama blesnuo kada se iznenađeno okrenuše.

„Ubijte ga!“, naredi im čovek u odori, zazvučavši više preplašeno nego zapovednički. „Ko ga ubije, dobija trećinu moga blaga! Dajem obećanje!“

Eragon oseti strahovito razočaranje zbog toga što ga neko opet zaustavlja. Istrgao je mač iz kanija, podigao ga iznad glave i viknuo:

„Brisingr!“

Uz kovitlac vazduha, plavi plamenovi poput vresa obaviše sečivo nalik na čauru, pružajući se sve do vrha. Vrelina vatre zagreja Eragonovu šaku, ruku i obraz.

Onda je spustio pogled ka vojnicima. „Hajde!“, zaurao je.

Vojnici su još koji trenutak oklevali, a onda se okrenuše i pobegoše.

Eragon potrča napred, ne obraćajući pažnju na zaostale usplahirene vojnike koji mu behu nadohvat plamenog mača. Jedan zape te pade pred njim, ali Eragon ga preskoči ne dotičući mu čak ni čelenku na kacigi.

Nalet vazduha koji je Eragon izazvao svojim skokom zahvatio je plamenove na sečivu, te ih je razvukao i iza mača poput grive konja u galopu.

Pognuvši ramena, Eragon se probio kroz dvokrilna vrata koja su prečila ulaz u glavnu dvoranu. Projurio je kroz dugačku i široku odaju oivičenu sobama prepunim vojnika, ali i zupčanika, koturova i druge opreme potrebne za podizanje i spuštanje kapija tvrđave, a potom je svom silinom utrčao u rešetku koja mu je prečila put ka mestu na kom je Roran stajao kada se tvrđava obrušila.

Gvozdena rešetka se ulubila kada je Eragon uleteo u nju, ali nedovoljno da bi metal pukao.

Zateturao se nekoliko koraka unazad.

Ponovo je posegnuo za snagom sakupljenom u dijamantima na svom pojasu, pojasu Belota Mudrog, kao i onom iz Brisingra, te je ispraznio sve dragocene zalihe kako bi potpirio vatru na maču do gotovo nepodnošljive jačine. Izbacivši urlik iz sebe, povukao je ruku unazad kako bi udario po rešetki. Narandžaste i žute varnice prsnuše ka njemu, bušeći mu rukavice i tuniku i žareći mu ogoljenu kožu. Kap otopljenog gvožđa, onako usijana, pade mu na vrh čizme. Otresao ju je trgnuvši članak.

Nakon tri poteza mačem, probio je rupu veličine čoveka u rešetki. Odsečeni rubovi šipaka blesnuše užarenim belim sjajem, osvetljavajući taj deo mekim odbleskom.

Eragon je dopustio da se plamenovi na Brisingru ugase, te se dade kroz probijenu rupu.

Prvo je potrčao nalevo, pa nadesno, pa opet nalevo kako je hodnik menjao smer, pošto je krivudav prolaz bio napravljen tako da uspori napredovanje vojnika ako prodru u tvrđavu.

Kada je zašao za poslednji ugao, Eragon ugleda svoje odredište: predvorje zatrpano šutom. Uprkos svom vilenjačkom vidu, uspeo je da razazna samo najveće oblike u mraku, pošto je obrušeno kamenje ugasilo baklje na zidovima. Začuo je čudno grebuckanje i šuškanje, kao da se neka nezgrapna zver probija kroz ruševine.

„*Naina*“, reče Eragon.

Utom neodređena plava svetlost osvetli prostor. Tad se pred njim, pokriven prašinom, krvlju, pepelom i znojem, s neustrašivo isturenim zubima, pojavio Roran, rvući se s jednim vojnikom preko leševa druge dvojice.

Vojnik se trže pred iznenadnom svetlošću, te Roran iskoristi tren njegovog nehata da se okrene i da ga gurne na kolena; zatim je vojniku iz pojasa izvukao bodež i zario mu ga ispod vilice.

Vojnik se dvaput ritnu, te ostade nepomičan.

Sav zadihan, Roran se podigao s njegovog tela okrvavljenih prstiju. Radoznalo je pogledao Eragona zamagljenim pogledom.

„Pa bilo je krajnje vreme da...“, reče, ali zakoluta očima i pade onesvešćen.